

MÓZES ELSŐ KÖNYVE

46. FEJEZET

Útnak indult tehát Izrael minden hozzátartozójával együtt, és amikor Beérsebába ért, áldozatokat mutatott be atyja, Izsák Istenének. (46:1).

Sátrakban éltek, így hát összeszedték a sátraikat, és minden ingóságukat az Egyiptomból küldött szekerekre rakták. Egyiptom felé indultak, elhagyták Hebron térségét és Beérsebába értek.

Beérseba a puszta szélén található. Ez Kánaán földjének a pereme, az Igéret Földjének a legszélső pontja. Ha elhagyjuk Beérsebát, akkor már a sivatagba kerülünk, a pusztaságba.

Beérseba sok emléket idézett fel Jákób számára. Itt nőtt fel, itt töltötte a gyerekkorát, itt lakott Ábrahám nagyapjával és Izsákkal, az apjával. Ők oltárt építettek Beérsebában, és Jákob áldozatot mutatott be azon az oltáron.

Valószínű, hogy ekkor ő már százharminc év körül járhatott. Ilyen idősön szekéren utazni nem lehet valami kényelmes dolog. Ugyanakkor pillanatnyi érzelmektől indítva döntött az egyiptomi utazás mellett. Meghallotta, hogy József életben van és annyira vágyott a vele való találkozásra, hogy így szólt: “Elmegyek, megnézem a fiamat.” De előtte nem kérdezte meg az Urat, nem igazán kereste Isten akaratát. És ezek után lehet, hogy emlékezni kezdett arra, hogy Isten hogyan szólt Ábrahámhoz és apjához, Izsákhhoz, a 26.-ik fejezetben, akik az éhínség elől Egyiptomba akartak menni, de az Úr azt mondta, hogy “Ne menjetek Egyiptomba.”

Igy aztán elkezdett azon gondolkodni, hogy vajon Isten akarja-e, hogy most menjenek. “Lehet, hogy meg kellene kérdezzem az Urat, hogy menjünk-e vagy ne. Nem szeretnék Isten akarata ellenére menni még akkor sem, ha a szívem odahúz.” Ezért áldozatokat (többes szám) mutatott be apja, Izsák Istenének.

Az Ószövetségben három alapvető áldozati fajta létezett. A vétekáldozat, amikor egy állatot áldoztak Istennek. Előtte a kezüket az állat fejére tették, bevállották vétküket, amely így átszállt az állatra, majd megölték az állatot és Istennek ajánlották vétekáldozatul.

Mindez azért volt, hogy Istenhez mehessek, így az ajtó ismét nyitva állt az Istennel való közösségre. A Biblia azt mondja, hogy “A bűn zsoldja a halál.” (Róma 6:23). A vétkező ember meg kell halljon. Ez egy lelki halál; elválasztódás Istentől. Ha tehát egy ember Istenhez szeretne visszatérni, akkor az első dolog az, hogy az életében rendezve legyen a bűn kérdése.

Az Ószövetségben tehát a vétekáldozat esetében a büntudat az állatra szállt, és így ismét Istenhez jöhettek az emberek. Az Újszövetségben Jézus Krisztus magára vette a mi bűneinket, Ő lett a mi áldozatunk és helyettünk halt meg. “Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” (Ézsaiás 53:6).

“Mert aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Korintus 5:21).

Jézus a mi vétékáldozatunk. Ő magára vette a mi bűneinket, és az Istennel való közösséget ismét lehetővé tette számunkra. “Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan Ő maga is a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől.” (1János 1:7). Ez az Istennel való közösség Jézus Krisztus vétékáldozatán keresztül lehetséges.

A második áldozatfajta az égőáldozat volt, amely tulajdonképpen az odaszánás áldozatát jelentette. Hogy odaszánom az életemet Istennek. Hogy alárendelem magam Isten akaratának és tervének. Ez is egy fontos áldozatfajta volt.

Jákób akarata, szívének vágya az volt, hogy elmenjen és találkozzon a fiával, Józseffel, de vajon Isten is ezt akarta? Ezért volt az égőáldozat, hogy “Uram, szeretném alárendelni az akaratomat a Te akaratodnak.”

A harmadik fajta áldozat a békeáldozat volt, amely esetében a bárány zsírját elégették, és a többi részét pedig helyben elfogyasztották. Az elégetett kövérje Isten része volt, a többit pedig a vele való közösségben fogyasztották el. Olyan ez, mintha egy asztalnál ennénk Istennel, és megosztanánk az eledelünket egymással. Közösségi áldozat volt ez: Istennel voltak közösségben, miközben megnyitották a szívüket Isten előtt a gyönyörű együttlét során.

Jákób tehát felajánlotta az áldozatokat.

*Isten pedig szólt Izráelhez éjszakai látomásban, és ezt mondta: Jákób!
Jákób! Ő így felelt: Itt vagyok! (46:2).*

“Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végsőidőkben a saját drága Fia által szólt” (Zsidók 1:1-2). Akkoriban Isten közvetlenebbül foglalkozott az emberekkel. Te mit gondolnál, ha az éjszaka közepén azt hallanád, hogy Isten a neveden szólít? Hát az nagyszerű volna! Jákób. Jákób.

Most viszont Isten Jézus Krisztuson, az Ő Igéjén keresztül szól hozzánk. Ez nem zárja ki azt, hogy Isten víziókon keresztül szóljon hozzánk. Szerintem ez ma is lehetséges. Azt sem zárja ki, hogy Isten álmunkban szólítson meg minket, és az Írások szerint Isten az utolsó napokban minden élő emberre kiönti majd az Ő Szentlelkét, a fiatalok víziókat fogan látni, az öregek pedig álmokat fognak álmodni.

Nekem tudtommal még sosem volt lelki fontossággal bíró álmom. Voltak nagyon furcsa álmaim, de ezeket a vacsorára megevett hagymás hamburgerekre fogtam. Ezek az álmok nem igazán bírtak nagy szellemi jelentőséggel, de voltak olyan vízióim, amikor hirtelen valami láthatóan megjelent a szemem előtt.

Amikor Coronán laktunk egy motel és irodaház építkezésén dolgoztam vállalkozóként fent a hegyekben. Sokat kellett utazzak, mert Biblia tanításaim voltak Coronában. Esténként lejöttem, hogy tanítsak, másnap reggel pedig korán keltem, és visszamentem fel a hegyre, hogy dolgozzak az építkezésen. Akkoriban a Corona-i rádióban volt egy műsorom. Miközben reggel vezettem a munkahelyemre, hallgattam a műsoromat, hogy javítsak rajta, de idővel az autórádióm egyre rosszabbul szólt, annyira sistergett, hogy már alig hallottam valamit.

Egy reggel, amikor éppen lehajtottam egyik főútról, már annyira sistergett, hogy semmit sem hallottam. “Uram, azért kell ezt a hosszú utat megtegyem, hogy taníthassam az Igédet, és útközben az egyetlen értelmes dolog a rádióhallgatás. Utálom az időt pazarolni. Mi baja ennek a süket rádióknak?” És ekkor következett a látomás.

Azt láttam, hogy egy kis kábelvégződés meglazult, és már éppen csak hogy érintkezik. Félreálltam az útszélére, felnyitottam a csomagtartó fedelet, befeküdtem a csomagtartóba, hogy lássam a hátsó hangszóró csatlakozását. És lám ott volt az a kis kábelvég meglazulva, pontosan úgy, ahogy korábban elképzeltem a lelki szememmel. Összeillesztettem, visszaültem a kocsiba, és a rádió kristálytisztán kezdett szólni. Aznap nem gurultam, hanem úsztam a hegyre felfelé.

Isten szólhat hozzánk látomásokon és álmokon keresztül is, manapság mégsem ez az általános módszer. De abban az időben ez volt. Akkor még nem állt rendelkezésükre a teljes írások kinyilatkoztatása, mint manapság.

Tehát egy éjszakai látomásban hallotta, hogy a nevén szólítják, Jákób, Jákób. De ez a régi neve volt, mert Isten egy új nevet adott neki. Figyeljük meg, hogy azt mondja, “Izrael útnak indult, Beérsebába ért, és Isten szólt Izraelhez.”

Az új neve Izrael, melynek jelentése: Isten által vezetett, Isten hercege. De Isten nem az új nevén szólítja meg. Vajon miért? Mert Jákób a régi énje szerint cselekszik.

A Jákób név sarokfogót jelent, aki úgy megy el melletted, hogy rálép a sarkadra, aki megragadja a sarkadat. Ő az ügyeskedő, a hitegető, aki a saját törvényei szerint él. És Isten a régi nevén szólítja, Jákób, és meg is ismétli azt: Jákób. Valószínűleg azért, hogy felhívja a figyelmét arra, hogy nem az új természetének megfelelően cselekszik, hanem a régi szerint.

Jákób már harmincöt évvel ezelőtt kapta ezt az új nevet, és lámcsak még mindig mit cselekszik.... Annak ellenére, hogy újjászülettünk, a Lélek szerint élünk, és új életet élünk Krisztusban, mégis velünk is gyakran előfordul, hogy a régi természetünk szerint cselekszünk. És ez szomorú. Szomorú, amikor a régi énem szerint azt gondolom, hogy “Tudom, hogy mit kell tegyek.”

A feleségem szokta mondogatni, hogy sosem szeretne az ellenségem lenni, mert nagyon ördögi ésszel akarok bosszút állni. Jól ki tudom találni, hogy miként érjem el, amit akarok. A főiskolán a havereim esténként mind az én szobámban gyültek össze, és azt kérdezték, hogy “Na,

most mit csináljunk?” Én voltam az ötletember. És ez a régi természetem gyakran akar a felszínre törni. Ha valaki valamit tesz ellenünk, általában így szólok a feleségemhez, “Én meg ezt és ezt szeretném tenni”, mert a régi természetem szeretne visszavágni. De Istennek hála az új természetem azt mondja, hogy felejtse el. Ne is gondolj rá. Mi fog ezzel változni? Néha mégis a régi természetünk szerint válaszolunk. Az első reakciónk gyakran test szerinti, amíg a Lélek meg nem szólal: “Ugyan már, nyugodj le, semmi értelme. Jól van, Uram.”

“Jákób, Jákób.” Ő így felelt “Itt vagyok.”

Ekkor azt mondta: Én vagyok az Isten, atyádnak Istene! Ne félj lemenni Egyiptomba (46:3)

Ez a parancs arra utal, hogy ezért állt meg. Megijedt. Isten azt mondja. Ne félj. Ne félj lemenni Egyiptomba.

Mert nagy néppé teszlek ott! (46:3)

Isten azt ígérte Ábrahámnak, hogy olyan sok leszármazottja lesz, hogy meg sem lehet majd számolni őket. Isten azt ígérte, hogy egy nagy nemzetet teremt. Ezt az ígéretet tette Izsáknak is, és most Jákóbnak is megismétli. “Nagy néppé teszlek ott.”

Én megyek veled Egyiptomba (46:4);

Isten jelenlétének ígérete.

és én is foglak visszahozni. (46:4):

Nem egyirányú útra szól a jegyük, hanem oda-vissza.

József keze fogja majd le a szemedet. (46:4).

Tehát Isten ígéretei: veled leszek, nagy néppé teszlek ott, ismét visszahozlak és József keze fogja majd le a szemedet. Ez utóbbi kifejezés a halálra utal. Amikor valaki meghal, rendszerint nyitva marad a szeme. Ilyenkor a szemhéját lehúzzák a szemre, és néha egy kis vattát is rátesznek, hogy úgy maradjon. Ez az utolsó dolog, amit a szeretteidért tehetsz. József ott lesz, amikor eljön a halál ideje. Ő veled lesz, és ily módon szolgálni fog neked.

Érdekes, hogy amikor az emberek érzik haláluk közeledtét, gyakran kérik, hogy szeretteik, és a hozzájuk közel állók mellettük legyenek amíg haldokolnak. Biztos, hogy Jákób kívánsága kétségtelenül az volt, hogy József fia ott legyen a halálos ágya mellett, és Isten ezért biztosítja őt arról, hogy ez így is lesz. Ő lesz az, aki a szemére húzza a szemhéját.

Elindult tehát Jákób Beérsebából. Izráel fiai föltették apjukat, Jákóbot, meg a gyermekeket és az asszonyokat a szekerekre, amelyeket a fáraó küldött, hogy elvigyék őt. Elvitték a jószágait és a szerzeményüket, amit Kánaán földjén

szereztek, és elmentek Egyiptomba: Jákób és vele együtt minden ivadéka... Igy hívták Izrael utódait (46:5–6, 8)

Ezeket most nem fogom felolvasni. Itt Jákób fiainak neveit olvashatjuk. Először azokat, akik Leától születtek, itt néha az unokák szerepelnek a felsorolásban, utána Zilpá fiait, aki Lea szolgálója volt, és ezek gyermekeit, majd a 19.-ik versben Ráhel két fia József és Benjámín szerepel és az ő gyermekeik. Érdekes, hogy Benjámín elég termékeny fickó volt, tíz fia született.

Az is érdekes, hogy legtöbbször meg sem említik a lányokat, egyedül csak Dina neve szerepel, mert már egy korábbi történetben szó volt róla. Aztán említésre kerül egy lányunoka is, de kétségtelenül sokkal több lányuk is volt, azonban abban az időben a lányok nem számítottak. Ma viszont annál inkább.

Jákóbbal összesen hatvanhatan mentek be Egyiptomba, akik ötöle származtak(46:26),

Azaz, minden leszármazottja, kivéve a lányokat.

...és a fiainak a feleségei, összesen hatvanhatan; Józsefnek pedig két fia született Egyiptomban. Jákób egész háza népe, amely Egyiptomba ment, hetven lélek volt. (46:26–27).

A hetven egy olyan kerek szám, amely gyakran kapcsolódik Izraelhez valamilyen formában. Ez Izrael esetében egy szimbólikus szám.

Érdekes, hogy Mózes hetven vént jelölt ki arra, hogy Izraelt felügyeljék. Később Jézus is hetven tanítványt küldött ki, hogy Izrael házának szolgáljanak. Dániel könyvének 9.-ik fejezetében az angyal ezt mondta “Hetvenszer hét év van kiszabva Izrael népére.” A hetvenes szám tehát gyakran függ össze Izrael házával. És az is lehet, hogy amikor Jézus azt mondta Péternek, hogy “Hetvenszer hétszer is meg kell bocsáss”, akkor arra utalt, hogy Isten az Ő szeretetében még mindig megbocsájtana Izraelnek, ha hozzá fordul és kérné bűne bocsánatát, akár hetvenszer hétszer is megbocsájt Isten neki.

Isten azt mondta, hogy nagy nemzetté teszi őket. Négyszáz évvel később pedig hatszázezer húsz év fölötti férfi jött ki Egyiptomból.

A Mózessel kijövő nemzet nagyságát egymillió hatszázezer és kétmillió közöttire becsülik. Isten négyszáz év alatt hatalmas nemzetté tette őket. Mondhatod, hogy ez lehetetlennek tűnik. Nos, ha Jákób életkorát veszed alapul, megnézed, hogy hány éves volt amikor megházasodott és hány volt amikor Egyiptomba mentek, a leszármazottainak a száma alapján kiszámítható, hogy a családban évente hat százalékos átlagnövekedés volt. Ha száz embert veszel alapul és évente öt százalékos növekedéssel számolsz, kétszázhuszonöt év alatt több mint kétmillóra nőne meg a számuk. Így négyszáz év alatt igen valószínű a dolog..., mondhatni nehézségek nélkül. Ezt exponenciális növekedésnek hívják, és ilyen körülmények

között egy idő után gombamód szaporodtak. A sok ötszázalék összeadódik, és hatalmas növekedésnek indul.

Hetvenen mentek le, és négyszáz év múlva hatszázezer húsz évnél idősebb férfi jött vissza.

Jákób Júdát küldte maga előtt (46:28)

Aki korábban önként vállalkozott, hogy Benjámin helyett ott marad. Júda egyre inkább vezető szerepet foglal el a családban a testvérei között. Úgy néz ki, hogy sokkal felelősegteljesebb, mint a többiek. Ruben olyan instabil, mint a víz, Simon nagyon lobbanékony, így Júdát küldi előre, hogy értesítse Józsefet, hogy útban vannak, és hogy Gósem földje felé irányítsa őket.

Gósen a Nílus deltájában található. Termékeny föld volt, és Józsefék ide szándékoztak letelepedni. Gósen területének nagysága kb. kétezerkétszáz négyzetkilóméter.

Igy érkeztek el Gósen földjére. József befogadott a kocsjába, és Gósenbe ment apja, Izrael elé. Amikor meglátta, a nyakába borult, és sokáig sírt a nyakába borulva. (46:28–29).

Egy érzelemdús, mondhatni drámai jelenet. Ez az a József, akit Jákób annyira szeretett, és azt hitte, hogy már rég meghalt. Egyszer így kiáltott fel, "Minden ellenem van." Nem ismerte Isten terveit. És most ott sírnak és ölelkeznek; több ez már, mint amit Jákób el tudott képzelni. A fiam, akit halottnak hittem, nemcsak hogy él, de most itt láthatom a saját szememmel. Egy gyönyörű, elbűvölő jelenet.

Izrael ezt mondta Józsefnek: Most már meghalhatok, mert megláttam arcodat, hogy még élsz. József ezután azt mondta testvéreinek és apja háza népének: Elmegyek és hírt viszek a fáraónak. Megmondom neki, hogy testvéreim és apám háza népe, akik Kánaán földjén voltak, megérkeztek hozzám, és ezek az emberek juhászok, mindig jószágtartó emberek voltak, és elhozták juhaikat, marháikat és mindenüket. Azért ha a fáraó majd hivat titeket, és megkérdezi, hogy mi a foglalkozásotok, ezt mondjátok: Jószágtartó emberek voltunk a te szolgáid ifjúkoruktól fogva mindeddig; mi is meg atyáink is. Így majd letelepedhettek Gósen földjén, mert az egyiptomiak utáltosnak tartanak minden juhásztort. (46:30–34).

És valóban az arheológusok által feltárt egyiptomi művészi alkotásokon a pásztrok nagyon csúnyán néznek ki és legtöbbször sánták. Az egyiptomiak megvetették őket.

Ebben az időben Egyiptom a világ legfejlettebb kultúrájával rendelkezett. Itt pedig egy csapat vidéki paraszt érkezik erre a különleges kultúrával bíró területre, ahol lenézték a pásztrokat. Utálatosak voltak számukra. Semmilyen közösséget nem akartak vállalni velük. Kétségtelenül Istennek az volt a terve, hogy távol tartsa őket az egyiptomiaktól, ezért engedte, hogy idővel az egyiptomiak szívében kifejlődjön az ellenérzés a pásztrokkal szemben, így

megakadályozván a vegyes házasságokat és a keveredést. Isten tisztán és külön tartotta ezt a nemzetet, annak ellenére, hogy Egyiptom földjén éltek.

Máskülönben a fáraó azt mondhatta volna, hogy “Gyertek ide közénk”, és akkor a két nép öszekeveredett volna. Bizonyára Izrael családját felszippantották volna az egyiptomiak, és ezzel véget is ért volna a történet. Ahhoz azonban, hogy a Messiást ebből a nemzetből hozza el, Isten elkülönítette ezt a népet, és az egyiptomiak szívébe utálatot támasztott a pásztorokkal szemben.

József pedig ezt mondta: “Nézzétek, fiúk. Amikor a fáraó megkérdezi, hogy mivel foglalkoztok, csak mondjátok neki, hogy pásztorok vagyunk. Ez majd kedvét szegi, és nektek megmaradhat ez a földetek. Örülni fog, hogy ti itt Gósenben telepedtek le.”